

Arrest

nr. 279 647 van 27 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, en Prabhjot KAUR, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 23 april 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1992. De tweede verzoekende partij verklaart de Indiase nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1995.

1.2. De eerste verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 augustus 2018. Op 27 november 2018 dient de eerste verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. De

tweede verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 3 januari 2019. Op 11 januari 2019 dient de tweede verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 3 augustus 2021 wordt de eerste verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op 11 januari 2022 wordt de tweede verzoekende partij gehoord op het CGVS.

1.4. Op 24 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

1.5. Ten aanzien van eerste verzoekende partij, dhr. S.N.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en op (...) 1992 geboren te zijn in de hoofdstad Kabul. U bent Sikh. U woonde in de wijk Karte Parwan maar verhuisde met uw familie naar India toen u twee jaar oud was. Uw vader vond geen geschikt werk in India en jullie keerden al na enkele jaren, nog in de tijd van het regime van de mujahedin, terug naar Kabul. Uw grootmoeder bleef nog een tijd in India maar vervoegde jullie later opnieuw in Karte Parwan. U kreeg les in de Sikh tempel (gurdwara), thuis kreeg u ook Engels onderwezen.

In 2010 stuurde uw familie u terug naar India. Immers was u "bezeten" en meende men dat u in India kon genezen. U trok daar naartoe met uw grootmoeder en bent nadien nooit meer naar Afghanistan teruggekeerd. U voelde zich al snel beter en liep school in India. U was daar met uw grootmoeder. Jullie hadden geen verblijfsdocumenten. In 2012 is de rest van uw familie (uw ouders, uw drie zussen, uw twee broers) ook naar India gekomen. Jullie leefden allen samen in een huis in de wijk Vikaspuri. Uw vader zorgde ervoor dat iedereen geregistreerd werd bij het UNHCR en over de nodige verblijfspapieren kon beschikken. Echter liet uw familie het na om ook uw grootmoeder en uzelf in te schrijven, omdat zij meenden dat dit nadelig zou kunnen zijn voor hen. Mocht u naar Afghanistan worden teruggestuurd, dan zouden zij mogelijks hetzelfde lot ondergaan. In die ongeveer acht jaar dat u in India was, probeerde u meermaals uw verblijf in orde te brengen. Echter bleek u steeds opnieuw smeergeld te betalen zonder dat dit enig resultaat opleverde. Het Afghaans paspoort van uw oma, waarin ook uw gegevens stonden, werd zelfs ingehouden. Voorts was het leven moeilijk. U werkte wel in een gsm-winkel, maar u moest tegelijk uw familie onderhouden (uw vader werd blind en kon niet meer werken) en geregeld smeergeld betalen.

U huwde op 15 juli 2018 met K.P. (CGVS[...], DVZ[...]) die de Indische nationaliteit heeft en wou met haar het land verlaten. Een smokkelaar zorgde voor paspoorten en zowel u als uw echtgenote verkregen visa, respectievelijk bij de Franse en de Italiaanse ambassade in New Delhi. U bent als eerste vertrokken en nam op 14 augustus 2018 het vliegtuig naar Parijs. Vervolgens ondernam u nog enkele vergeefse pogingen om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen alvorens hier op 27 november 2018 alsnog een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw vrouw verliet India op latere datum en reisde naar België om u hier te vervoegen. Op 11 januari 2019 diende ook zij een verzoek om internationale bescherming in. Jullie zoon H. is op 27 oktober 2020 in België geboren. Uw moeder is in november 2019 overleden in India.

U staaft uw relaas aan de hand van (kopie van) volgende stukken: enkele pagina's uit uw Afghaans paspoort, een aanvraag voor een Indisch visum, uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), jullie huwelijksakte en documenten die uw familieleden toebehoren (Afghaanse paspoorten, vluchtelingenkaarten UNHCR, vluchtelingencertificaten, registratiecertificaten, de taskara's van uw familieleden. Voor het verzoek van uw vrouw werden volgende documenten overhandigd: haar Indisch identiteitsdocument, documenten in verband met haar scholing (middelbaar onderwijs en universiteit).

Op 31 januari 2022 ontving het CGVS nog een brief van uw advocaat, waarin deze meldt dat uw zus K.A. (DVZ[...]) intussen ook in België is en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Voorts merkt uw advocaat op dat u wel degelijk ooit een eigen Afghaans paspoort had. Tijdens het onderhoud van uw vrouw zou zijn gebleken dat het CGVS een andere mening was toegedaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw huidige nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en uw verblijfsrecht aldaar, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke huidige nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft ten opzichte waarvan onderzocht zal worden of hij of zij een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, dient te worden besloten dat de beschermingsnood niet aangetoond wordt. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In casu heeft u het niet aannemelijk gemaakt de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Vooreerst moet erop gewezen worden dat u zich voor uw reis van India naar België van een Indisch paspoort heeft bediend, en dat uit niets blijkt dat dit een vals document zou zijn. Immers reisde u onder uw eigen naam S.N. en stemt de in het paspoort vermelde geboortedatum overeen met wat u hier in België heeft verklaard (° 9 maart 1992). Bovendien bent u met dit paspoort enkele keren naar de Franse diplomatieke post in Delhi gegaan om er uw visum in orde te brengen (CGVS[...], p.12-13).

Voorts stelt het CGVS vast dat u tijdens het onderhoud toegeeft dat u bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over wat er met dit paspoort zou zijn gebeurd. Aanvankelijk houdt u lange tijd vol dat u uw paspoort na aankomst in België diende te overhandigen aan een onbekende persoon die u in Antwerpen ontmoette, dit terwijl het CGVS u diverse keren wees op het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen (CGVS 18/22015, p.9-12). Echter wijzigt u uw relaas plots na een pauze, blijkbaar na overleg met uw advocaat, en beweert u nu dat u uw paspoort verbrandde. U zou schrik hebben gehad dat het bezit van dit document tot een repatriëring naar India zou kunnen leiden (CGVS 18/22015, p.12). Dat u pas na zeer lang aandringen van het CGVS komt aanzetten met dergelijk excuus, is opvallend. Alleszins moeten uw pogingen om de Belgische autoriteiten om de tuin te leiden in rekening worden gebracht, en ondermijnen dergelijke tegenstrijdige verklaringen uw algemene geloofwaardigheid in zeer belangrijke mate.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat ook over het paspoort van uw vrouw zeer twijfelachtige verklaringen werden afgelegd. U beweert dat zij net als u met een vals paspoort zou hebben moeten reizen (CGVS[...], p.10), een reis die net als de uwe 10 000 USD zou hebben gekost. Dit is toch allemaal zeer merkwaardig, daar uw vrouw de Indische nationaliteit heeft en zij zich volgens de in het dossier aanwezige informatie bediende van een Indisch paspoort, met daarin haar eigen naam (K.P.) en geboortedatum (12 augustus 1995). Het CGVS ziet niet in waarom iemand die de Indische nationaliteit heeft een vals paspoort zou aanschaffen om vervolgens onder exact dezelfde identiteit en nationaliteit te reizen. De verklaringen die u en uw vrouw daarvoor gaven, brengen daaromtrent geen duidelijkheid. Zelf geeft u aan dat het voor een Indisch burger zeer moeilijk is om een paspoort te bekomen: de procedure zou volgens u zeer lang duren, u heeft het over "minimum zes of zeven maanden", misschien wel "drie jaar" (CGVS [...], p.11), al staat u deze boude uitspraak op geen enkele manier. Het is bovendien opmerkelijk dat uw vrouw die lange termijnen niet ter sprake brengt: zij zegt dan weer dat zij geen Indisch paspoort kon krijgen omdat ze een Afghaan huwde (CGVS [...], p.4). Ook deze bewering lijkt ridicul: immers behield uw vrouw ook na haar huwelijk de Indische nationaliteit, en ziet het CGVS niet in waarom zij dan niet langer het recht zou hebben dergelijk document te bekomen. Verder verklaarde uw vrouw dat zij dit paspoort na aankomst in Parijs moest afgeven aan een smokkelaar (verklaring DVZ van 7 februari

2019, vraag 28), terwijl zij nu, zoals u ook al zei tijdens uw onderhoud (CGVS [...], p.12), stelt dat ook dit document zou zijn verbrand, meer bepaald in Charleroi waar jullie toen verbleven (CGVS [...]/B, p.3,4). Het moge duidelijk zijn dat jullie er geen graten in zien de asielinstanties voor te liegen over belangrijke aspecten zoals jullie nationaliteit en documenten.

Nog andere verklaringen bevestigen dat jullie geen zicht willen bieden op de organisatie van jullie reis, noch op de documenten die jullie voor die reis gebruikten, hetgeen doet vermoeden dat jullie niet met een smokkelaar doch met jullie eigen (Indische) paspoorten met visa hebben gereisd. Zo ontkent uw vrouw dat zij ooit naar de diplomatieke post van de Italianen is geweest (CGVS [...]/B, p.4), hoewel deze autoriteiten haar een visum uitreikten. Zij beweert dat ze dit met een smokkelaar heeft moeten regelen, die haar naar een bepaalde plaats liet komen waar vingerafdrukken worden gegeven, maar kent het adres van die locatie niet. Zij stelt ook dat zij de foto die op haar visumaanvraag prijkt, niet door de Italiaanse autoriteiten maar door een fotograaf liet nemen (CGVS 18[...]/B, p.6). Dit is toch allemaal weinig aannemelijk, temeer zij beweert dat ook u naar die plaatsen werd gestuurd voor uw vingerafdrukken en foto('s) (CGVS [...]/B, p.5.). Dit is evenwel in het geheel niet wat u heeft verklaard: u geeft aan dat u zich tot de Franse autoriteiten in Delhi wendde, en dat het ook daar was waar men uw foto's en vingerafdrukken nam (CGVS 18/22015, p.12,13). Voorts is het merkwaardig dat uw vrouw zich niet kan herinneren of u uw "vals" paspoort voor of pas na jullie huwelijk verkreeg (CGVS [...] B, p.13), en dat zij niet kan zeggen of jullie documenten en vertrek al dan niet door dezelfde smokkelaar werden gearrangeerd (CGVS [...]/B, p.13). Verwacht mag nochtans worden dat zij weet aan wie jullie de som van 20 000 USD zouden hebben betaald (CGVS, 18/22015, p.18). Eveneens ongeloofwaardig is dat uw vrouw niet zou hebben geweten onder welke naam zij reisde. Pas hier zou zij (dan nog van u) hebben vernomen dat zij dat onder haar eigen identiteit deed (CGVS [...]/B, p.5,14). Ook de naam van de persoon die haar tijdens die vliegreis zou hebben vergezeld, volgens uw vrouw "een valse echtgenoot", zou zij niet hebben gekend (CGVS [...]/B, p.5). Dergelijke halfslachtige, incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan jullie geloofwaardigheid. Bovenstaand geheel van vaststellingen doet sterk vermoeden dat u en uw vrouw geen smokkelaar hebben ingeschakeld, maar reisden met jullie eigen, Indische, paspoorten, na de nodige visa te hebben verkregen bij de betrokken ambassades. Het feit dat u heeft geweigerd deze paspoorten aan de asielinstanties voor te leggen, getuigt van een gebrek aan medewerking van uwentwege en toont onmiskenbaar aan dat u belangrijke informatie achterhoudt. Dit is een eerste aanwijzing dat u niet over de Afghaanse maar over de Indische nationaliteit beschikt.

Verder dient te worden opgemerkt dat u bijzonder onduidelijk bent over uw verleden in Afghanistan. Tijdens uw onderhoud bij het CGVS beweert u dat uw familie weliswaar oorspronkelijk van Charikar (provincie Parwan) afkomstig is, echter zou u zelf in Kabul zijn geboren en nooit in Charikar hebben gewoond. Idem voor al uw broers en zussen die volgens uw huidig relaas allen in Kabul geboren zijn (CGVS[...], p.6). Het is merkwaardig dat u bij de DVZ nog heel andere verklaringen aflegde. U zei daar dat u in Charikar geboren bent. Ook twee van uw zussen en één van uw broers zouden daar zijn geboren. U verklaarde ook tot uw derde of vierde levensjaar in Charikar te hebben gewoond, pas daarna zou uw familie naar Kabul zijn verhuisd (verklaring DVZ van 7 februari 2019, vraag 10,17). Dat u daarover dusdanig uiteenlopende verklaringen over aflegt, doet opnieuw vragen rijzen. Mocht u daadwerkelijk in Afghanistan zijn geboren, dan zou mogen worden verwacht dat u weet in welke stad van Afghanistan u het levenslicht zag.

Voorts beweert u nu dat uw familie al eens eerder naar India verhuisde, namelijk toen u twee jaar oud was. Echter zouden jullie al na enkele jaren naar Kabul zijn teruggekeerd (CGVS [...], p.6). Het is opmerkelijk dat uw familie zich terug ging vestigen in pakweg 1996 (u zou vier jaar oud zijn geweest), volgens u nog de periode van de mujahedin (CGVS[...], p.6), toen de burgers van Kabul en de sikhs het zo zwaar te verduren kregen: u heeft het over de vele raketten en bombardementen in die periode (CGVS[...], p.6). Dat uw vader niet direct werk kon vinden in India, biedt daarvoor geen afdoende verklaring. Van een eerder verblijf in India maakte u bovendien geen melding bij de DVZ. Uw vrouw blijkt er niet eens van op de hoogte (CGVS 18/22015/B, p.11), zelfs uw verblijf in Kabul tot 2010 is haar niet bekend. Volgens haar woonde u met uw familie in Charikar (CGVS [...]/B, p.11). Dat zij zich hieromtrent lijkt te vergissen, is veelzeggend. Ook aan uw verhuis naar India in 2010 kan worden getwijfeld. Gevraagd naar de reden hiervoor, geeft u aan dat u "bezeten" was en uw grootmoeder u daarom naar India bracht. Gevraagd welke behandeling u daar dan nodig had, antwoordt u louter dat men in de tempel "verzen zegt", "dan word je zo behandeld" (CGVS, p.4). Dit is vaag en kon pakweg ook in een gurdwara in Kabul zijn gedaan. Als uw vrouw gevraagd wordt naar de mentale problemen die u eertijds zou hebben gehad, zegt zij ook al niet te weten wat het probleem was: zij verwijst louter naar "de hersenen", of u daarvoor werd behandeld in India is haar niet bekend (CGVS [...]/B, p.10,11). Ook uw verklaringen over uw leeftijd in het jaar van uw terugkeer naar India doen verbazen. U houdt vol dat u dertien of veertien jaar oud was toen u in 2010 naar India vertrok. Ook als het CGVS u er verschillende keren op wijst dat u in 2010 zeventien of achttien jaar oud moet zijn geweest, blijft u bij uw initiële verklaringen (CGVS [...], p.4,14). Het is merkwaardig dat u zich wat dit betreft dusdanig lijkt te vergissen. Bovenstaande

vaststellingen tonen aan dat u ongeloofwaardige en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw geboorteplaats en de plaatsen waar u gewoond heeft. Dit doet ten zeerste twijfelen aan uw verblijf in Kabul tot 2010, een verblijf dat u ook op andere momenten geenszins aannemelijk maakt.

Zo stelt u dat u woonde in de wijk Karte Parwan, waar uw vader ook een handelszaak zou hebben uitgebaat. U kan Karte Parwan echter geenszins situeren, u kent ook geen wijken rond Karte Parwan of elders in de stad (CGVS [...], p.8). Dat is opmerkelijk voor iemand die ongeveer 18 jaar oud moet zijn geweest toen hij Kabul verliet. Het valt ook op dat u behalve Karte Parwan geen enkele wijk van de stad Kabul kent waar sikhs hun winkels hebben (CGVS [...], p.15). U lijkt enkel herinneringen te hebben aan een snoepwinkel en een bakkerij nabij de gurdwara (CGVS [...], p.8), wat een veeleer vage beschrijving is van de regio waar u zolang zou hebben gewoond. Verder zegt u dat u school liep in de gurdwara, maar blijkt u niet op de hoogte van het lessenpakket daar. U verklaart en herhaalt dat daar enkel religie (Gurmukhi) onderwezen wordt (CGVS [...], p.7), terwijl de informatie aantoont dat de leerlingen daar ook Punjabi, wiskunde en Engels leren. De naam van de leraar daar kan u zich overigens niet herinneren, ook al zou hij volgens u vorig jaar bij een aanslag om het leven zijn gekomen (CGVS [...], p.7). U beweert voorts dat toen negentien sikhs om het leven kwamen, waaronder ook "een vriend" van u, R.S. genaamd (CGVS [...], p.7). Als u wordt uitgenodigd wat meer over uw vriend te vertellen, bent u snel uitgepraat, "ik weet niet veel over hem", zo zegt u (CGVS [...], p.7). Ook als het CGVS u de vraag stelt of u nog namen kent van leiders van de Afghaanse sikhgemeenschap, overtuigt u niet: u noemt slechts een zekere Piara (CGVS [...], p.8). Verder geconfronteerd met de naam Qalacha, stelt het CGVS vast dat u die naam voor het eerst hoort. Nochtans is dit een plaats in Kabul waar de sikhgemeenschap de overledenen verbrandt. Uw verklaring als zouden de doden steeds in de gurdwara worden verbrand (CGVS [...], p.17,18), is dan weer in strijd met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Voorts gevraagd naar de situatie in Afghanistan toen u het land verliet, maakt u het CGVS ook al niet veel wijzer. U antwoordt dat er "een beetje taliban" waren, en dat er werd gevochten, "maar niet veel" (CGVS [...], p.15). U heeft overigens ook geen idee waar u dan in 2010 het vliegtuig naar India zou hebben genomen (CGVS [...], p.14). Keer op keer blijkt dat uw relaas niet dat is van iemand die tot 2010 in Kabul zou hebben verbleven. Dit doet vermoeden dat u veel langer buiten Afghanistan heeft gewoond dan u wenst toe te geven.

De kopie van een Afghaans paspoort, dat werd afgeleverd in 2009 en het uwe zou zijn, en dat enkele maanden na uw onderhoud bij het CGVS werd neergelegd, neemt de twijfels van het CGVS niet weg. Integendeel verbaast het dat uw vrouw dit paspoort komt voorleggen, terwijl u bij het CGVS bij hoog en bij laag bleef beweren dat u nooit een eigen Afghaans paspoort heeft gehad: u zou altijd in het paspoort van uw grootmoeder hebben gestaan, zelfs toen u al 21 of 22 jaar oud was (CGVS [...], p.3,9,13,14,16). Uw advocaat liet na het doornemen van de notities van de onderhouden in een schrijven weten dat u wel degelijk een eigen Afghaans paspoort had en verwijst daarvoor naar uw verklaring op pagina 14 van het gehoorverslag ("Ik had een Afghaans paspoort toen ik van Afghanistan kwam, met visum. Daarmee probeerde ik een of twee keer visa te krijgen. Dan werd het document geblokkeerd, ik had niets meer."). Het moet gezegd dat dit een zeer selectieve lezing van het gehoorverslag betreft. Immers zei u even daarna ook dat uw grootmoeder een paspoort had en dat u een visum voor het paspoort wou (CGVS, p.14). Nog wat later verduidelijkte u dat u het inderdaad had over het paspoort van uw grootmoeder, "Ik kwam naar India met oma, ik was altijd in haar paspoort". "ik had nooit een eigen document" verklaarde u expliciet.

Bovendien gevraagd waar dit paspoort zo plots vandaan komt, antwoordt uw vrouw dat uw zus in Delhi het toevallig vond toen zij aan het schoonmaken was (CGVS [...], p.7). Dit kan alweer niet overtuigen. Het is niet geloofwaardig dat u achteloos zou omspringen met dergelijke documenten, die dan achteraf onverwacht weer opduiken. Bovendien staat dit document op naam van Na.S. ipv Ni.S., wijkt de geboortedatum ook af (15 februari 1993 ipv 15 maart 1992), en betreft dit bovenal slechts een kopie van een document dat volgens u niet eens bestond, wat maakt dat de bewijswaarde ervan bijzonder beperkt blijft. Tot slot stelt het CGVS vast dat dit document slechts geldig bleef tot een onduidelijke datum in 2010, en bijgevolg geen bewijs levert voor uw verklaring als zou u tot op heden (enkel) de Afghaanse nationaliteit bezitten.

Verder kan worden opgemerkt dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegt over de redenen waarom u in India nooit over een verblijfsdocument zou hebben kunnen beschikken. Hoewel uw ouders, broers en zussen allen in het bezit werden gesteld van deze documenten (door de Indische overheid, door UNHCR), zou u daar nooit in zijn geslaagd. U geeft aan dat u zich wel in die kantoren had kunnen aanmelden, maar dat u niets had om te tonen (CGVS [...], p.5). Dit is een zeer merkwaardige uitspraak, daar u zou hebben samengewoond met uw gezinsleden die allen wel over de nodige documenten konden beschikken. Dat er bovendien altijd iets ontbrak ("ze vroegen gas- of elektriciteitsfactuur" (CGVS 18/22015, p.5)), is ook al opmerkelijk, daar u bij uw ouders inwoonde en uw vader blijkbaar maar al te goed wist hoe hij de nodige verblijfsdocumenten kon verkrijgen of verlengen. Het is kortom onduidelijk waarom u, een volwassen

persoon, er niet in zou zijn geslaagd uw verblijf in India in orde te brengen. De redenen die u daarvoor aanbrengt, kunnen allerm minst overtuigen.

Het vermoeden dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over uw huidige nationaliteit, wordt versterkt door de vaststelling dat uw vrouw tijdens haar onderhoud bij de DVZ herhaaldelijk (tot vijf keer toe) sprak over uw pogingen in India om "de nationaliteit" te krijgen (vragenlijst DVZ van 27 januari 2020, vraag 3.5). Het zal u allicht niet onbekend zijn dat een voorwaarde om die nationaliteit te verwerven het bezit van een verblijfsrecht is. De uitspraken van uw vrouw impliceren aldus dat u wel degelijk verblijfsdocumenten heeft gehad, hetgeen u evenwel bent blijven ontkennen. Overigens stelt uw vrouw dat dit alles een misverstand betreft en dat zij nooit bedoeld heeft op pogingen om de nationaliteit te verkrijgen: "Ik had het niet goed verstaan, ik wou zeggen dat hij een visum wou" (CGVS [...]B, p.12). Zelf zegt u dat de tolk "nationaliteit" vertaalde, maar dat uw vrouw "verblijfsvergunning" zei (CGVS[...], p.16). Echter kan maar moeilijk worden ingezien hoe een tolk zich hierin zou kunnen vergissen, en het telkens over "nationaliteit" zou hebben terwijl uw vrouw visum of verblijfsvergunning bedoelde. Opnieuw rijzen er zo vragen bij uw verklaring als zou u steeds zonder documenten in het land hebben verbleven, en aldus nooit de mogelijkheid hebben gehad de Indische nationaliteit te bekomen (CGVS[...], p.2).

De bevinding dat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde over tal van zaken, sterkt de vaststelling dat u geen zicht wil bieden op uw actuele nationaliteit. Doordat u geen zicht wenst te bieden op cruciale elementen stelt u de asielinstanties niet in staat om na te gaan of u in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelde of mogelijk zelfs de Indische nationaliteit verwierf. Er werd nochtans aan het begin van uw onderhoud beklemtoond dat het uw plicht is om duidelijkheid te bieden op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie vooraleer u naar België kwam.

Door bewust de ware toedracht aangaande aspecten die de kern van uw asielrelaas raken te verzwijgen, maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan u toegekend worden.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopie van uw Afghaans paspoort (met visumaanvraag) werd hierboven al besproken en betreft een weinig betrouwbaar document, bovendien in strijd met de door u afgelegde verklaringen. Uw Afghaanse taskara is evenmin bewijskrachtig. Dit document, dat in 1381 (2002) zou zijn afgeleverd, stelt dat u op dat moment negen jaar oud was. Opmerkelijk is evenwel dat er tegelijk ook wordt beweerd dat u studeerde tot de tiende graad, wat uiteraard onmogelijk is. U stelt dat men gewoon dingen schrijft, dingen "uitvindt" (CGVS, p.18), wat een weinig overtuigende argumentatie betreft. Nog merkwaardiger is evenwel dat men noteert dat u afkomstig bent van Akram Khan in Parwan, maar dat u nog nooit van die plaats gehoord heeft (CGVS[...], p.18). Dit ondermijnt het geloof in het authentieke karakter van dit document in zeer ernstige mate. De huwelijksakte bevestigt dat u in 2018 bent getrouwd, maar zegt niets over uw verblijfsstatus in India of nationaliteit. Hetzelfde kan worden gezegd over alle overige documenten, die niet u maar uw familieleden toebehoren. De Afghaanse paspoorten en taskara's, de UNHCR kaarten, de UNHCR certificaten en de registratiecertificaten van de Indische autoriteiten, bevestigen de identiteit van deze personen, alsook het feit dat zij in India verblijven en in het bezit werden gesteld van verblijfsdocumenten. Echter zeggen deze documenten niets over uw eigen situatie en kunnen deze stukken het geloof in uw verklaringen niet herstellen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw vrouw K.P. eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.6. Ten aanzien van tweede verzoekende partij, mevr. K.P.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Indische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Delhi. U bent sikh van geloofsovertuiging. Na uw middelbare studies studeerde u aan de universiteit. U studeerde af in juni 2018 en in juli 2018 huwde u met S.N. (CGVS 18/22015, DVZ 8.742.316). Uw echtgenoot heeft de Afghaanse nationaliteit maar woonde al sinds 2009 in India. Jullie hebben een zoon, S.H. genaamd, die op (...) 2020 te Brasschaat geboren is.

Kort na jullie huwelijk vertrok N. uit India. Hij had geen toekomst in India omdat hij daar geen verblijfsvisum kreeg. Bovendien kon hij niet terug naar Afghanistan waar de sikh-gemeenschap wordt gevisieerd. Een smokkelaar regelde een vals paspoort en een (Frans) visum voor uw echtgenoot, ook voor u werd een vals paspoort en een (Italiaans) visum aangemaakt. U bent op 2 januari 2019, vijf maanden

na uw huwelijk, uit India weggegaan. U nam het vliegtuig naar Dubai, vervolgens naar Parijs, waarna u de trein naar België nam. U kwam uw man vervoegen die al even in België was en hier op 27 november 2018 een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Zelf heeft u zich hier op 11 januari 2019 vluchteling verklaard. De valse Indische paspoorten waarmee jullie de reis maakten, hebben jullie verbrand.

U verklaart dat uw zoon, die in België geboren is, de Afghaanse nationaliteit zal hebben omdat uw man een Afghaan is. U vernam dat de situatie voor sikhs in Afghanistan bijzonder slecht is.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Indisch identiteitsdocument, documenten in verband met uw scholing (middelbaar onderwijs en universiteit).

Uw man staat zijn relaas aan de hand van (kopie van) volgende stukken: enkele pagina's uit zijn Afghaans paspoort, een aanvraag voor een Indisch visum, zijn taskara (Afghaans identiteitsdocument), jullie huwelijksakte en documenten die zijn familieleden toebehoren (Afghaanse paspoorten, vluchtelingenkaarten UNHCR, vluchtelingencertificaten, registratiecertificaten, de taskara's van zijn familieleden).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder kan er op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart de Indische nationaliteit te hebben en naar België te zijn gekomen omdat u bij uw man wou zijn. Gevraagd of er, behalve het feit dat u uw man wou vervoegen, andere redenen bestonden voor uw vertrek uit India, blijkt dit niet het geval te zijn (CGVS [...], p.11). Dit wijst geenszins op een nood aan internationale bescherming.

Voor het overige verwijst u naar de asielmotieven van uw echtgenoot, die heeft verklaard de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Uw man gaf aan dat hij niet langer in India kon blijven omdat hij er van verblijfsdocumenten verstoken bleef. Bovendien zou hij zich niet in Afghanistan kunnen vestigen omdat de sikhs daar worden gevisieerd door de taliban en de islamitische bevolking. Ook uw zoon zou binnenkort de Afghaanse nationaliteit krijgen omdat uw man een Afghaan is (CGVS [...], p.12).

Gezien u hiermee verwijst naar de door uw man aangebrachte asielmotieven (zijn Afghaanse nationaliteit en die van uw zoon, alsook de problemen die de sikhs in Afghanistan ervaren), kan worden verwezen naar de argumentatie in de beslissing die in hoofde van uw man genomen werd. Deze argumentatie luidt als volgt:

[...]

De documenten die u zelf heeft neergelegd, meer bepaald uw Indische identiteitskaart en uw diploma's, leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Deze bevestigen louter uw identiteit en het feit dat u universitaire studies heeft gedaan, elementen die niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen als volgt:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden; een gegronde vrees voor vervolging hebben;

"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging". de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoekers bevinden zich hier in België, waar ze hun eerste asielaanvraag hebben ingediend in 2018 en 2019.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

op basis van de verklaringen van verzoekers wordt door verweerster geconcludeerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming hebben kunnen aantonen.

Verzoeker 1 behoort tot de etnische en religieuze minderheden in Afghanistan. Verweerder heeft nagelaten om met dit element rekening te houden.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de hieronder staande landeninformatie om zijn objectieve vrees te staven.

Zie landeninformatie waarin het volgende staat:

27 January 2021 / ACCORD – Austrian Centre for Country of Origin & Asylum Research and Documentation Afghanistan

Brief compilation on the security situation in Afghanistan

ecoi.net featured topic on Afghanistan: Overview of security in Afghanistan (Periodical Report, English)

But in the past weeks, the group resurfaced again claiming responsibility for the killing of more than 50 people in two attacks targeting the minority Shia and Sikh communities in the Afghan capital. [...] But according to Watkins, while the ISKP had indeed faced defeat in Nangarhar, some of its forces managed to escape to the Kunar province or across the border to Pakistan.

<https://www.ecoi.net/en/document/2044209.html>

Verzoeker 1 kan de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat deze de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn.

Dat dit middel is gegrond."

2.2. In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.*

In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen als volgt:

"Verweerster stelt ten dat verzoeker niet voldoet aan zijn medewerkingsplicht. Verzoeker is deel akkoord met deze stelling en deels niet.

Deels akkoord:

Verzoeker is in 1998 naar Pakistan gevlucht en daar 12 jaar gebleven. Verzoeker is 7 jaar in Hassan abdal gewoond en 6 jaar in Pendi in Chock chauk.

In Hassan Abdal ging verzoeker naar 'Beckenhouse school systeem'.

In Pendi ging hij naar 'Qaida Azam Public school'.

Verzoeker 1 is dan in 2009 naar Afghanistan gegaan en vandaar richting India.

De reden van hun vertrek uit Pakistan was dat zijn vader werd beschuldigd als terrorist door de Pakistaanse politie.

Na een tijdje in detentie heeft de politie zich geëxcuseerd en stelden dat mijnheer onschuldig was.

Het feit dat verzoeker bepaalde zaken over Afghanistan niet wist heeft te maken met zijn verblijf in Pakistan.

Deels niet akkoord:

Verzoeker 1 heeft de volgende neergelegd:

enkele pagina's uit uw Afghaans paspoort, een aanvraag voor een Indisch visum, zijn taskara (Afghaans identiteitsdocument), zijn huwelijksakte en documenten die zijn familieleden toebehoren (Afghaanse paspoorten, vluchtelingenkaarten UNHCR, vluchtelingencertificaten, registratiecertificaten, de taskara's van zijn familieleden.

Voor verzoeker 2 de volgende stukken:

Haar Indisch identiteitsdocument, documenten in verband met haar scholing (middelbaar onderwijs en universiteit).

Iemand die niet voldoet aan zijn medewerkingsplicht zal nooit deze stukken voorleggen.

Verweerster stelt dat de medewerkingsplicht vereist dat verzoeker correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn huidige nationaliteit, de landen en de plaatsen van eerder verblijf.

Verzoeker meent dat de enige wat hij verkeerd gedaan heeft is het achterhouden van zijn verblijf in Pakistan.

Verzoekers ouders zijn houders van de vluchtelingenkaarten in India. Verzoeker heeft geen vluchtelingenkaart omdat hij op het einde 2009 begin 2010 met zijn oma naar India reisde.

Deze oma heeft toen niet de nodige stappen ondernomen om verzoeker in te schrijven.

Verzoeker vraagt verweerster om contact op te nemen met de Indische autoriteiten om na te gaan of hij houder is van de Indische nationaliteit.

Verzoeker is nooit de Indische nationaliteit gekregen.

Verzoeker trouwde in juli 2018 met mevrouw K. - houder van de Indische nationaliteit. Verzoeker is in augustus 2018 vertrokken. Het is ondenkbaar dat verzoeker in die 1 maand de Indische nationaliteit gekregen heeft.

Verzoeker geeft toe dat hij voor zijn reis naar Europa een Indische paspoort gebruikt heeft.

Dit paspoort is gemaakt door een mensensmokkelaar.

Wat betreft het paspoort van verzoekers echtgenote:

Verzoeker meent dat ze beroep deden op een mensensmokkelaar om alles te regelen. Paspoort en visa. Men moet in India voor het bekomen van een paspoort 30-45 dagen wachten. Dit staat in de wet. In praktijk is het langer.

How many days does it take to get an Indian Passport?

When a normal application is filed, the passport is issued to the applicant within 30-45 days.

<https://www.bankbazaar.com/passport.html>

Verzoeker heeft ooit verteld dat ze onder andere naam gereisd zijn. Met vals bedoelde verzoeker dat ze geregeld was door een mensensmokkelaar.

Verzoekers echtgenote heeft uit angst - houders van de Indische nationaliteit krijgen geen bescherming in België - zaken verteld die niet gebaseerd waren op de waarheid.

Verzoekers geven toe dat ze fouten deden. Verzoeker 1 meent dat verweerster ten onrechte twijfel heeft over zijn Afghaanse nationaliteit en over het feit dat hij geen houder is van de Indische nationaliteit.

Deze 2 zaken zijn objectief en subjectief verifieerbaar.

Verzoeker heeft de Afghaanse identiteitsdocumenten van zichzelf en van zijn familie voorgelegd.

De enige wat nog in dit dossier moet gedaan worden is een contact met de Indische autoriteiten om na te gaan of hou effectief houder is van een Indische nationaliteit.

Dat dit middel gegrond is."

2.3. In een derde middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 3 van het EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen als volgt:

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door te behoren tot de etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en door mindervalide te zijn.

Verzoeker kunnen niet terugkeren noch naar Afghanistan noch naar India.

Verzoekers beschikken niet over de nodige verblijfsdocumenten om naar India te gaan. Het kind van verzoeker beschikt niet over de Indische nationaliteit.

In Afghanistan lopen ze het risico om vervolgd te worden.

Een klik op computer en een aanvraag richten tot UNHCR in India

Of

Een klik op computer en een aanvraag richten tot de Indische autoriteiten om na te gaan of verzoeker 1 de Indische nationaliteit heeft.

Verweerster heeft dit meermaals in andere dossiers gedaan. Zowel contacten met UNHCR in Pakistan als in India over de Afghaanse cliënten van verzoekers raadsman.

Het is in die zin niet begrijpelijk waarom verweerster in dit dossier deze stap niet wil nemen.

*Verzoekers zijn van oordeel dat ze in ondergeschikte orde in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.
Dat middel is gegrond."*

3. De aanvullende nota

Ter terechtzitting leggen de verzoekende partijen samen met een aanvullende nota een bijkomend stuk neer waarmee zij het verblijf van eerste verzoekende partij in Pakistan wensen aan te tonen en dat zij in de inventaris bij hun aanvullende nota omschrijven als "*Bewijs van werk*".

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor

zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling

6.1. Beoordeling ten aanzien van eerste verzoekende partij

6.1.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1.1.1. Eerste verzoekende partij voert aan dat zij in Afghanistan wordt bedreigd omdat zij Sikh is. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de eerste verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partijen.

6.1.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de "bescherming" van het land van nationaliteit niet kunnen of, "wegens deze vrees", niet willen invoeren of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde staat (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming staat echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd.

Eenzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo

precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon *“die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen”* en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen inroepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de asielinstanties toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit voldoende aantoont. Indien zij van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het hen toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

6.1.1.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat eerste verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) er op eerste verzoekende partij een medewerkingsplicht rust waaraan zij niet heeft voldaan.

(ii) eerste verzoekende partij met een Indiaas paspoort met haar eigen naam en geboortedatum en een Frans visum naar Europa reisde en uit niets blijkt dat dit een vals document zou zijn. Dat eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat er met dat paspoort zou zijn gebeurd, doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partijen ook over het paspoort van tweede verzoekende partij onaannemelijke verklaringen afleggen. Het is immers niet geloofwaardig dat tweede verzoekende partij 10.000 dollar zou betalen voor haar reis naar Europa met een vals Indiaas paspoort met nochtans haar eigen naam en geboortedatum. De verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat het voor tweede verzoekende partij niet mogelijk zou zijn geweest om op legale wijze een eigen paspoort te bekomen van de Indiase autoriteiten. Bovendien legt ook tweede verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen af over wat er na haar aankomst in Europa met haar paspoort zou zijn gebeurd.

(iii) ook uit andere verklaringen van de verzoekende partijen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan hun bewering met een smokkelaar naar Europa te zijn gereisd: *“Zo ontkent uw vrouw dat zij ooit naar de diplomatieke post van de Italianen is geweest (CGVS [...]B, p.4), hoewel deze autoriteiten haar een visum uitreikten. Zij beweert dat ze dit met een smokkelaar heeft moeten regelen, die haar naar een bepaalde plaats liet komen waar vingerafdrukken worden gegeven, maar kent het adres van die locatie niet. Zij stelt ook dat zij de foto die op haar visumaanvraag prijkt, niet door de Italiaanse autoriteiten maar door een fotograaf liet nemen (CGVS [...]B, p.6). Dit is toch allemaal weinig aannemelijk, temeer zij beweert dat ook u naar die plaatsen werd gestuurd voor uw vingerafdrukken en foto(s) (CGVS [...]B, p.5.). Dit is evenwel in het geheel niet wat u heeft verklaard: u geeft aan dat u zich tot de Franse autoriteiten in Delhi wendde, en dat het ook daar was waar men uw foto's en vingerafdrukken nam (CGVS [...], p.12,13). Voorts is het merkwaardig dat uw vrouw zich niet kan herinneren of u uw “vals” paspoort voor of pas na jullie huwelijk verkreeg (CGVS [...] B, p.13), en dat zij niet kan zeggen of jullie documenten en vertrek al dan niet door dezelfde smokkelaar werden gearrangeerd (CGVS [...]B, p.13). Verwacht mag nochtans worden dat zij weet aan wie jullie de som van 20 000 USD zouden hebben betaald (CGVS, [...], p.18). Eveneens ongeloofwaardig is dat uw vrouw niet zou hebben geweten onder welke naam zij reisde. Pas hier zou zij (dan nog van u) hebben vernomen dat zij dat onder haar eigen identiteit deed (CGVS [...]B, p.5,14). Ook de naam van de persoon die haar tijdens die vliegreis zou hebben vergezeld, volgens*

uw vrouw "een valse echtgenoot", zou zij niet hebben gekend (CGVS [...] B, p.5). Dergelijke halfslachtige, incoherente verklaringen doen verder afbreuk aan jullie geloofwaardigheid."

(iv) uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen geen smokkelaar hebben ingehuurd maar met hun eigen, Indiase paspoorten hebben gereisd en dat hun weigering om deze paspoorten aan de asielinstanties voor te leggen, getuigt van een gebrek aan medewerking hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van de bewering van eerste verzoekende partij dat zij de Afghaanse nationaliteit bezit.

(v) eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar verblijfplaatsen in Afghanistan en een eerder verblijf van haar en haar familie in India. Dit klemmt des te meer daar tweede verzoekende partij niet op de hoogte blijkt van het beweerde verblijf van eerste verzoekende partij in Kabul tot 2010. Bovendien zijn de verklaringen van eerste verzoekende partij over de omstandigheden van haar tweede vertrek naar India vaag, tegenstrijdig en ongeloofwaardig. Tevens is de kennis van de verzoekende partij over Kabul dermate vaag en gebrekkig dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verblijf aldaar tot 2010.

(vi) eerste verzoekende partij aanvankelijk beweerde nooit een Afghaans paspoort te hebben gehad, terwijl nadien wel degelijk een kopie van een Afghaans paspoort wordt voorgelegd dat aan eerste verzoekende partij zou toebehoren. Hierdoor wordt reeds afbreuk gedaan aan de bewijswaarde van dit document. Het is verder niet aannemelijk dat een dergelijk belangrijk stuk opeens zou opduiken wanneer de zus van tweede verzoekende partij aan het schoonmaken was. Bovendien stemmen de naam en de geboortedatum op dit document niet overeen met de verklaringen van eerste verzoekende partij en heeft het document een vage geldigheidsdatum tot ergens in 2010 zodat het allerm minst kan staven dat eerste verzoekende partij heden nog over de Afghaanse nationaliteit beschikt.

(vii) eerste verzoekende partij onaannemelijke verklaringen aflegt over de redenen waarom zij in India nooit over verblijfsdocumenten zou hebben beschikt, terwijl de rest van haar familie wel dergelijke documenten had. Dat tweede verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken meermaals verklaarde dat eerste verzoekende partij pogingen ondernam om in India "de nationaliteit" te bekomen, vormt een bijkomende indicatie dat eerste verzoekende partij in India wel degelijk over verblijfsdocumenten beschikte. Dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken sprake zou zijn geweest van vertaalproblemen, is niet aannemelijk.

(viii) uit het voorgaande blijkt dat eerste verzoekende partij de asielinstanties geen duidelijk zicht biedt op haar actuele nationaliteit, zodat zij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

(ix) de door de verzoekende partijen voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) zijn niet van aard de voorgaande vaststellingen in positieve zin om te buigen: *"De kopie van uw Afghaans paspoort (met visumaanvraag) werd hierboven al besproken en betreft een weinig betrouwbaar document, bovendien in strijd met de door u afgelegde verklaringen. Uw Afghaanse taskara is evenmin bewijskrachtig. Dit document, dat in 1381 (2002) zou zijn afgeleverd, stelt dat u op dat moment negen jaar oud was. Opmerkelijk is evenwel dat er tegelijk ook wordt beweerd dat u studeerde tot de tiende graad, wat uiteraard onmogelijk is. U stelt dat men gewoon dingen schrijft, dingen "uitvindt" (CGVS, p.18), wat een weinig overtuigende argumentatie betreft. Nog merkwaardiger is evenwel dat men noteert dat u afkomstig bent van Akram Khan in Parwan, maar dat u nog nooit van die plaats gehoord heeft (CGVS [...], p.18). Dit ondermijnt het geloof in het authentieke karakter van dit document in zeer ernstige mate. De huwelijksakte bevestigt dat u in 2018 bent getrouwd, maar zegt niets over uw verblijfsstatus in India of nationaliteit. Hetzelfde kan worden gezegd over alle overige documenten, die niet u maar uw familieleden toebehoren. De Afghaanse paspoorten en taskara's, de UNHCR kaarten, de UNHCR certificaten en de registratiecertificaten van de Indische autoriteiten, bevestigen de identiteit van deze personen, alsook het feit dat zij in India verblijven en in het bezit werden gesteld van verblijfsdocumenten. Echter zeggen deze documenten niets over uw eigen situatie en kunnen deze stukken het geloof in uw verklaringen niet herstellen."*

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

In voorliggend verzoekschrift slagen de verzoekende partijen er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. In wezen blijven zij slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden

beslissingen kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Integendeel, de verzoekende partijen creëren nog meer onduidelijkheid over de levenswandel van eerste verzoekende partij, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij actueel de Afghaanse nationaliteit bezit. In hun verzoekschrift beweren zij immers dat eerste verzoekende partij in 1998 naar Pakistan vluchtte, dat zij daar twaalf jaar heeft geleefd, dat zij naar Afghanistan terugkeerde nadat haar vader door de Pakistaanse politie was gearresteerd onder de valse beschuldiging van terrorisme doch werd vrijgelaten nadat hij onschuldig was bevonden, en dat zij nadien naar India ging. De verzoekende partijen vermeldde nooit eerder dit beweerde verblijf van eerste verzoekende partij in Pakistan tussen 1998 en 2009. Zij laten geheel na te duiden waarom zij hiervan nooit eerder melding maakten, hetgeen gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep allerminst ernstig is. Het stuk dat de verzoekende partijen middels hun aanvullende nota ter terechtzitting neerleggen is niet van aard om dit beweerde verblijf van eerste verzoekende partij in Pakistan te staven. Nog daargelaten dat het niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals bepaald in artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, lijkt dit stuk slechts reclame voor een "*Griekse familie Apotheek Geneeskunde*" van ene S.S. en wordt eerste verzoekende partij hierin niet vermeld en evenmin staat er een datum op vermeld. Aldus kan dit stuk allerminst het beweerde verblijf van eerste verzoekende partij in Pakistan van 1998 tot 2009 aantonen. Het is verder geheel ongeloofwaardig dat eerste verzoekende partij en haar familie naar Afghanistan zouden terugkeren na de vrijlating van haar vader. In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen immers dat de vader van eerste verzoekende partij excuses kreeg van de Pakistaanse politie nadat zijn onschuld werd vastgesteld. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom eerste verzoekende partij en haar familie na haar vrijlating naar Afghanistan zouden terugkeren, een plaats waar zij als Sikhs werden geïdenterd. Dat de verzoekende partijen *post factum* een beweerde verblijf van eerste verzoekende partij in Pakistan van 1998 tot 2009 voor het eerst in hun verzoekschrift opwerpen zonder hierbij enige bijkomende informatie te verschaffen over het dermate laattijdig opwerpen van dit element en zonder dit element aan de hand van afdoende bewijskrachtige documenten te staven, is allerminst ernstig. Hieruit ontstaat dan ook het vermoeden dat de verzoekende partijen dit beweerde verblijf van eerste verzoekende partij in Pakistan hebben verzonnen teneinde de terecht in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden in de verklaringen van de verzoekende partij inzake haar beweerde verblijf in Kabul tot 2010 te vergoelijken. Zij stellen immers in hun verzoekschrift dat: "*Het feit dat verzoeker bepaalde zaken over Afghanistan niet wist heeft te maken met zijn verblijf in Pakistan.*" De vaststelling dat de verzoekende partijen over de verblijfplaatsen van eerste verzoekende partij nog meer mist spuien, doet bovendien eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun bewering dat eerste verzoekende partij heden nog de Afghaanse nationaliteit bezit.

Verder vragen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat de commissaris-generaal contact zou opnemen met UNHCR in India en/of met de Indiase autoriteiten teneinde te verifiëren of eerste verzoekende partij al dan niet de Indiase nationaliteit bezit. Te dezen wordt herhaald dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Tevens dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel op de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De verzoekende partijen gaan er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor "gedeelde bewijslast", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om

zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan de verzoekende partijen om alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas op coherente wijze toe te lichten. Zoals blijkt uit de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissingen blijven de verzoekende partijen hier echter geheel in gebreke.

Voorts dient vastgesteld dat de informatie die de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanhalen met betrekking tot de tijdsduur voor het bekomen van een Indiaas paspoort bevestigt dat de verklaringen van de verzoekende partijen over het beweerd reizen van tweede verzoekende partij met vals Indiaas paspoort ongeloofwaardig zijn. Eerste verzoekende partij verklaarde immers dat de lange duur van de procedure voor een Indiaas staatsburger om een paspoort te bekomen een reden was voor tweede verzoekende partij om met een vals paspoort te reizen en dat deze procedure minimum zes of zeven maanden en misschien wel drie jaar in beslag kon nemen. Uit de door hen aangehaalde informatie blijkt dat dit in beginsel 30 à 45 dagen duurt en dat dit in bepaalde gevallen zelfs binnen 7 à 14 dagen kan worden afgehandeld. Dat deze duur in de praktijk langer is, zoals de verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen, blijkt niet uit de door hen aangehaalde informatie en is dan ook louter een blote bewering.

Waar de verzoekende partij opmerken dat eerste verzoekende partij haar persoonlijk onderhoud in het Dari heeft gedaan, dient erop gewezen dat talenkennis op zich geenszins een bewijs is voor haar actuele nationaliteit. De documenten die zij betreffende haar familieleden heeft voorgelegd, hebben geen betrekking op haar persoon en zijn dan ook niet van aard alsnog aan te tonen dat zij op heden de Afghaanse nationaliteit bezit.

Voor het overige komen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

De verzoekende partijen slagen er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gezien het voorgaande, slagen de verzoekende partijen er niet in aan te tonen dat eerste verzoekende partij heden de Afghaanse nationaliteit bezit. Bijgevolg tonen zij evenmin aan dat hun zoontje de Afghaanse nationaliteit zou bezitten. Doordat zij door hun eigen handelen geen duidelijkheid scheppen over de nationaliteit van eerste verzoekende partij, kan niet worden nagegaan welke nationaliteit hun zoontje zou hebben en maken zij bijgevolg evenmin aannemelijk dat hun zoontje heden nood zou hebben aan internationale bescherming.

6.1.1.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, maakt de eerste verzoekende partij geenszins haar Afghaanse nationaliteit aannemelijk en bijgevolg evenmin haar vrees voor vervolging geloofwaardig.

6.1.1.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.1.1.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6.1.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele

bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Eerste verzoekende partij maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van haar verklaringen omtrent haar nationaliteit en herkomst zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

6.2. Beoordeling ten aanzien van tweede verzoekende partij

6.2.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.2.1.1. De Indiase nationaliteit van tweede verzoekende partij wordt heden niet betwist. Aldus dient de door tweede verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van India.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij terecht stelt dat: *“U verklaart de Indische nationaliteit te hebben en naar België te zijn gekomen omdat u bij uw man wou zijn. Gevraagd of er, behalve het feit dat u uw man wou vervoegen, andere redenen bestonden voor uw vertrek uit India, blijkt dit niet het geval te zijn (CGVS 18/22015/B, p.11). Dit wijst geenszins op een nood aan internationale bescherming.”* In hun verzoekschrift voeren de verzoekende partijen dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

6.2.1.2. In zoverre tweede verzoekende partij zich beroept op dezelfde vluchtmotieven als aangehaald door eerste verzoekende partij, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat eerste verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt (zie *supra*).

6.2.1.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van tweede verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.2.1.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.2.1.5. Voorgaande volstaat voor de Raad om te concluderen dat voor de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.2.2.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat tweede verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.2.2.3. In zoverre tweede verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat tweede verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Tweede verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in India zou hebben gekend.

6.2.2.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in India actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van tweede verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.2.2.5. Gelet op het voormelde, toont tweede verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar India een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Waar de verzoekende partijen stellen dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien de verzoekende partijen blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

8. In de mate dat de verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari (tijdens het persoonlijk onderhoud met eerste verzoekende partij) dan wel het Hindi (tijdens het persoonlijk onderhoud met tweede verzoekende partij) machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de beweerde regio's van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS